

штото езуити ти прѣчили на всякакви подобрення, най-много на народно то образование, което на всякадѣ искали да е въ тѣхни ръцѣ, затова Аранда постъпилъ като Помбаля и Шуазеля. Около това врѣме въ Мадридъ се побунилъ народъ тѣ за нѣкои наредби на правителство то. Аранда се възползвалъ отъ тоя случай; увѣрилъ краля тѣ, че езуити ти подбутватъ простий народъ, че тии съ влияние то си, което иматъ въ народъ тѣ, са страшни за кралска та власть и Карль III се съгласилъ да ги испѣдетъ. Испѣждането станало ненадѣйно. Една ношть, когато езуити ти нѣмали никакво съмнѣние, тутакси ги изловили, за прѣли на брой нѣколко тисясhti, и ги испратили въ Италия; имотъ тѣ имъ се усвоилъ и училишта та имъ са затворили (1767 год.). Освѣнь това Аранда стѣснилъ инквизиция та, която оште много строго гонила еретици ти. Нѣ той не сполучилъ да довѣрши прѣобразование то си. Отпослѣ Аранда подозрѣли за невѣрникъ, та го испѣдили отъ Испания и прѣмахнали нѣкои отъ прѣобразования та му. *)

*) Въ Италия, въ начало то на XVIII вѣкъ, лично мѣсто захванало ново то кралство Сардинско. Савойскій херцогъ *Викторъ Амедей III* (1675—1730 год.) въ врѣме то на войната за испанското наслѣдство, гледалъ съ кого му е по-добрѣ и съ него се съюзвалъ; той съ тънка та си политика искаралъ тая война съ расширяване на земя та си, спечалилъ име краля. (Отпослѣ негови ти прѣемници, кога призели островъ Сардиния, зели да се наричатъ сардински крале). Отъ Римски ти папи въ втора та половина на XVIII вѣкъ за заблѣжване е учений *Климентъ XIV*; Той се не противилъ на неблагодарность та противъ езуити ти, които сами правителства та зели да ги пѣдетъ отъ разни държави, и съвсѣмъ отмахналъ езуитско то общество (1733); казоватъ, че за това нѣшто папа та отпослѣ скоро го отровили. По-сетнѣ Орденъ тѣ пакъ се съставилъ; на и на дѣло той все си съществувалъ.